

STUDII DESPRE BISERICA CREȘTINĂ 2. CUM FUNCȚIONEAZĂ?

Ardeiaș Vlad, octombrie 2018

Scriptura ne descoperă încă de la începutul studiului despre Biserica Creștină că acest subiect este nu numai o taină, ci o „taină ... mare” (Efeseni 5:32), motiv pentru care, în mod deosebit când vine vorba despre Biserica Creștină, avertismentul necesității schimbării de atitudine trebuie considerat:

„Tată, Doamne al cerului și al pământului, Te laud pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, fiindcă așa ai găsit cu cale Tu.” (Luca 10:21).

Dacă n-ați făcut-o până acum, vă sugerez să vă opriți din această lectură pentru o rugăciune specială în vederea acestei revelații imperios necesare pentru încheierea mării controversate. Numai renunțarea la ideile preconceptuate ne va pregăti mintea pentru primirea revelației lui Dumnezeu.

Concluziile primei părți a acestui studiu ne-au condus la descoperirea faptului că fiecare Creștin este chemat să-și trăiască viața nu numai „așteptând” dar „și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” (2 Petru 3:12) ceea ce înseamnă că răspunsul fiecărui Creștin în parte joacă un rol determinant în finalizarea mării controversate. Desigur, gândul acesta așează o imensă responsabilitate pe fiecare dintre noi, o responsabilitate de neconceput pentru o ființă omenească, căci cine poate imagina direcția și tactica de urmat pentru împlinirea acestei misiuni? De aici și această întrebare - titlu al articolului de față: „Cum funcționează?”.

În ceea ce-i privește pe Creștini, Scriptura le dă un îndemn justificat de un motiv ce poate va părea surprinzător pentru mulți:

„ca să nu lăsăm pe Satana să aibă un câștig de la noi, căci nu suntem în neștiință despre planurile lui.” (2 Corinteni 2:11).

Într-adevăr, studiul inspirat al Scripturii oferă lumină abundentă pentru a deconspira planurile vrăjmașului astfel încât acestea să eșueze în orice încercare de a-i înșela pe Creștini. Și în lumina celor studiate până acum a devenit clar faptul că unul din scopurile principale ale forțelor întunericului este acela de a împiedica formarea și maturizarea trupului lui Hristos, Singurul ce va putea zdrobi deplin și definitiv capul șarpelui. Biserica Creștină este singurul mijloc prin care Hristos Însuși va împlini această profeție, ceea ce ne conduce la următoarea întrebare:

De ce Biserică?

Care este motivul pentru care, în vederea încheierii mării controversate prin oferirea răspunsurilor veșnice, Dumnezeu are nevoie de un grup atât de mare de oameni? De ce nu a putut această lucrare să fie realizată printr-un singur om sau câțiva oameni credincioși? Oare pe parcursul erei Creștine nu s-a găsit niciun Creștin pe deplin dedicat lui Dumnezeu, unul prin care Hristos să Se manifeste pe deplin și astfel să biruiască pe toți vrăjmașii? Desigur că au existat și în continuare există astfel de persoane însă dorința lui Dumnezeu este de a-i binecuvânta pe toți cu participarea la această șansă unică în istoria infinită a universului:

Cuprins:

Cum să celebrăm sărbătorile	Pag 5
De spun Nu celebrării sărbătorilor	Pag. 12

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, ... Astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. ... Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: ‚N-am trebuință de tine‘; nici capul nu poate zice picioarelor: ‚N-am trebuință de voi.‘ Ba mai mult, mădularele trupului care par mai slabe sunt de neapărată trebuință. ... Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el; dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele lui.” (1 Corinteni 12:12-28).

Hristos fiind acum un spirit sfânt care dorește să locuiască în fiecare dintre noi, comparația făcută de apostolul Pavel este desăvârșită. Organele și membrele trupului sunt atât de diferite între ele în formă, mod de funcționare, dimensiune, compoziție etc. însă modul în care se completează și formează un tot unitar este de-a dreptul miraculos. Organizate în sisteme interdependente, sisteme în cadrul cărora fiecare organ își îndeplinește scopul în cadența dictată de creier, fiecare organ în parte reprezintă o entitate de sine stătătoare. Conceput pentru și dotat cu tot ceea ce are nevoie în vederea împlinirii scopului dedicat siesi, fiecare organ în parte este atât de diferit de celelalte: plămâni de gene, nasul de inimă, urechea de limbă. Desigur, omul poate trăi cu o parte din organe funcționând la capacitate redusă sau chiar deloc, însă în acest caz performanțele sale sunt scăzute. Mai mult decât atât, unele organe sunt absolut vitale pentru susținerea vieții întregului corp însă, pentru o viață de calitate este nevoie de funcționarea armonioasă a tuturor organelor corpului, de la cel mai mic la cel mai puternic, de la cel mai nevăzut la cel ce te întâmpină mereu.

Referindu-se la ființarea, funcționarea și dinamica corpului uman, apostolul Pavel face o afirmație revelatoare:

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, **tot așa este și Hristos**” (1 Corinteni 12:12).

Observați că el nu spune „tot așa este și trupul lui Hristos,” ci „**tot așa este și Hristos**” Însuși. Pentru că n-au îndrăznit să creadă pe deplin afirmațiile uimitoare ale Scripturii în această direcție, Creștinii au dezvoltat o imagine nenaturală despre relația dintre Biserica Creștină și Hristos Însuși. Afirmând că „Biserica este trupul lui Hristos”, Creștinul a dezvoltat o imagine mentală în care trupul este altcineva decât persoana însăși. Fiind „ajutați” și de doctrina trinității care afirmă că spiritul unei persoane este altcineva decât persoana însăși, mulți Creștini ratează acest adevăr fundamental al Creștinismului. Însă cine s-ar exprima „A venit trupul lui Sergiu!”, și nu „A venit Sergiu!”?

Astfel, paralela făcută de apostolul Pavel impune observația faptului că, cu toate că fiecare mădular își are propria identitate și propriile-i caracteristici, toate împreună formează o cu totul altă identitate, o nouă persoană care este ființa umană. Inima ta nu este persoana ta. Creierul tău nu este persoana ta. Însă toate organele tale împreună cu spiritul tău te formează pe tine însuși. În același fel, Biserica Creștină formată din fiecare mădular în parte și umplută de spiritul lui Hristos, **ESTE** Hristos Însuși pe pământ.

Această nouă imagine ne ajută să înțelegem care este motivul pentru care marea controversă nu poate fi încheiată printr-o singură persoană indiferent cât de credincioasă ar fi aceasta. Dumnezeu nu a oferit darurile Sale unui singur om pentru a preveni mândria pe de o parte și pentru a-i face pe toți părtași acestei chemări divine pe de altă parte. Ce chemare! Ce onoare!

„Căci, după cum trupul este unul și are multe mădulare și după cum toate mădularele trupului, măcar că sunt mai multe, sunt un singur trup, **tot așa este și Hristos**. ... **Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, mădularele lui.**” (1 Corinteni 12:12, 28).

Scopul binecuvântării

Aceia dintre dumneavoastră care citesc revista „Divina Vindecare” cu regularitate, care participă la întâlnirile de studiu și rugăciune pe care le organizăm periodic sau care ne urmăresc și pe internet, știu că în ultimii 12 ani am accentuat necesitatea de a fi născut din nou, de a ne asigura că Domnul Hristos locuiește în noi și că noi suntem în El, că umblăm în duhul în fiecare clipă, necesitate pe care Scriptura o accentuează în repetate rânduri. Și pe bună dreptate pentru

că, așa cum spune și Mântuitorul, niciun om care nu este născut din El Însuși, niciun om care nu a primit spiritul Său, noua viață, noua natură, nu poate fi Creștin. De fapt, dacă cineva este Creștin, este tocmai în virtutea acestei experiențe și a rămânerii în ea. Desigur, aceasta este cea mai mare binecuvântare pe care cineva o poate primi căci ce experiență o poate întrece pe cea de a fi una cu Dumnezeu Însuși prin Fiul Său?

Ceea ce mulți dintre noi au pierdut însă din vedere este faptul că această binecuvântare oferită de Dumnezeu personal fiecăruia dintre noi nu este scopul ultim, ci mijlocul prin care scopul final va fi realizat:

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup” (1 Corinteni 12:13).

Așadar, scopul acestui potop de binecuvântări pe care fiecare Creștin le primește în mod personal nu este nicidecum propria sa persoană, ci mai degrabă trupul lui Hristos. Desigur, ca orice părinte bun, Dumnezeu se bucură să ne vadă fericiți și în siguranță, la adăpostul ocrotirii Sale, însă dacă tot ceea ce îți va stăruia în minte, dacă întreaga ta atenție se va concentra asupra lui Hristos numai pentru tine personal, atunci scopul va fi ratat: EU să mă bucur de binecuvântările Sale, EU să nu-L pierd pe El din vedere, EU să rămân în Hristos, EU să umblu în duhul permanent. În felul acesta, centrul atenției tale devine în exclusivitate propria ta persoană ceea ce va rezulta într-un „Creștin” egoist.

Scriptura ne descoperă însă că, pe lângă fericirea personală, planul lui Dumnezeu are un scop mult mai înalt, infinit mai important și anume alcătuirea trupului lui Hristos pe pământ.

„Să-Mi facă un locaș sfânt”

Scriptura ne spune că întreaga istorie a vechiului Israel s-a derulat și a fost consemnată *„ca să ne slujească drept pilde și au fost scrise pentru învățătura noastră, peste care au venit sfârșiturile veacurilor.”* (1 Corinteni 1:10). Este foarte interesant de observat faptul că această istorie cu toate componentele ei indica asemenea unei umbre către Realitatea ce urma să vină, Realitatea Bisericii Creștine.

Imediat după ce Dumnezeu a eliberat poporul Israel din robia egipteană ca simbol al eliberării omului din robia păcatului, El le-a comunicat dorința inimii Sale prin cuvintele

„Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.” (Exodul 25:8).

Începând cu episodul dureros din Grădina Edenului în care omul a ales să se despartă de Părintele Său, dorința arzătoare a inimii Acestuia a fost aceea de a reface această legătură pierdută. Și ca simbol al acestui plan ce urma să fie împlinit la întruparea Mântuitorului, Dumnezeu le-a poruncit evreilor să-I facă o locuință pentru ca El să locuiască în mijlocul lor.

Desigur, fiecare detaliu al acestei istorii este plin de însemnătate, însă în contextul studiului de față este foarte interesant și plin de semnificații detaliul legat de responsabilitatea clădirii sanctuarului. Observați că nu Dumnezeu și-a asumat această responsabilitate ca în cazul celor două table de piatră spre exemplu, ci de data aceasta a așezat întreaga sarcină pe umerii oamenilor:

„Să-Mi facă un locaș sfânt, și Eu voi locui în mijlocul lor.” (Exodul 25:8).

Planurile clădirii erau de origine divine până la cel mai mic detaliu, una din responsabilitățile constructorilor fiind aceea de a respecta întocmai aceste indicații, fiecare potrivit îndemnării pe care Dumnezeu i-o oferise cu scopul de a construi sanctuarul:

„Bețaleel, Oholiab și toți bărbații iscusiți în care pusesese Domnul înțelepciune și pricepere, ca să știe să facă lucrările rânduite pentru slujba Sfântului Locaș, au făcut totul după cum poruncise Domnul.” (Exodul 36:1).

Realitatea este că niciun om nu poate imagina această taină care se numește „Biserica Creștină” sau „trupul lui Hristos”, motiv pentru care fiecare din cei ce sunt chemați la această lucrare trebuie să-și abandoneze logica și propria scară de valori în favoarea înțelepciunii și valorilor divine. Mai mult decât atât, descoperim că, spre deosebire de alte cerințe venite din partea lui Dumnezeu în cadrul vechiului legământ, participarea la clădirea templului nu a fost obligatorie:

„Toți cei cu tragere de inimă și bunăvoință au venit și au adus un prinos Domnului pentru lucrarea cortului întâlnirii, pentru toată slujba lui și pentru veșmintele sfinte.” (Exodul 35:21).

Dacă toate celelalte porunci referitoare la daruri și zecimi, jertfe și sacrificii trebuiau respectate de toți, atunci când a venit vorba despre lucrarea clădirii sanctuarului participarea a fost

benevolă, bazată pe realitatea din inima fiecăruia. Acesta este probabil unul dintre motivele pentru care Biserica Creștină nu a reușit să finalizeze misiunea în ultimii 2000 de ani. Este natural ca, atunci când omul s-a simțit în siguranță din punct de vedere emoțional și spiritual, să se relaxeze și să tindă spre retragerea din activitate și savurarea beneficiilor mântuirii.

Unul dintre detaliile pe care Scriptura ni le oferă despre evenimentul clădirii sanctuarului este acela că fiecare persoană a contribuit la această lucrare cu tot ceea ce a avut mai bun. Fie că a fost vorba de timpul dedicat, de folosirea îndemnării primite de la Dumnezeu sau a bunurilor materiale, fiecare inimă care aprecia și dorea cu ardoare prezența lui Dumnezeu „în mijloc” a sacrificat cu bucurie tot ceea ce a avut mai bun în vederea realizării acestui deziderat. Perspectiva prezenței personale a lui Dumnezeu cu ei le-a revoluționat viețile, le-a răsturnat scara de valori: dintr-o dată valoarea timpului, a aurului și a argintului a pălit în fața acestei Realități grandioase: Dumnezeu cerului și al pământului, Creatorul și Stăpânul Universului vine să locuiască în mijlocul nostru. Evident, orice altă atitudine ar fi fost ofensatoare la adresa ofertei Celui Preaînalt.

Acesta este motivul pentru care toți, de la mic la mare, de la bogat la cel mai puțin înstărit, au renunțat la sine, au renunțat la câștigul propriu și la averi, investind tot ceea ce erau și tot ceea ce aveau în realizarea acestui Proiect Divin.

Care este motivul pentru care Dumnezeu ne-a încredințat nouă, Creștinilor, toate valorile pe care le avem: sănătate, talente, timp, bani, mașini, proprietăți etc? Cu siguranță scopul este unul singur: edificarea trupului lui Hristos:

„Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, **ca să alcătuim un singur trup**” (1 Corinteni 12:13).

Domnul Hristos Însuși a anunțat încă dinainte moartea și învierea Sa faptul că această lucrare urmează să fie realizată. Atât prin învățături directe cât și prin pilde, El a pregătit mințile celor ce-L urmau pentru această lucrare divină:

„Împărăția cerurilor se va asemăna cu un om care, când era să plece într-o altă țară, a chemat pe robii săi și le-a încredințat averea sa.” (Matei 25:14).

Observați că stăpânul nu a încredințat robilor săi câte ceva din ceea ce avea: poate o anumită sumă de bani, o parcelă de teren sau o mică livadă. Nu! El „le-a încredințat averea sa.”

Realitatea este că nu există niciun Creștin căruia să nu-i fi fost încredințat niciun talant. Întrebarea este ce faci tu cu al tău? Le ce sau pentru ce îl folosești? Să ne amintim mereu că lucrarea de clădire a trupului lui Hristos, asemenea celei a sanctuarului, ne-a fost încredințată în exclusivitate; nimeni altcineva nu o poate face în afară de noi.

„În El toată clădirea, bine încheșată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, **ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.**” (Efeseni 2:21, 22).

Așadar, „Cum funcționează”?

Care este secretul funcționării acestei lucrări a trupului lui Hristos? Scriptura ne oferă lumină din abundență, în așa fel încât niciunul dintre noi să nu greșească:

„Căci, după cum într-un trup avem mai multe mădulare, și mădularele n-au toate aceeași slujbă, tot așa și noi, care suntem mulți, alcătuim un singur trup în Hristos, **dar fiecare în parte suntem mădulare unii altora.**” (Romani 12:4-8).

Revenind la paralela dintre trupul omului și cel al Lui Hristos, apostolul Pavel ne atrage atenția tocmai asupra aspectului discutat la subtitlul anterior: „fiecare în parte suntem mădulare unii altora.” Acest organism minunat există și funcționează ca un tot unitar în virtutea participării active a fiecărui organ în parte cu scopul menținerii vieții întregului.

„Capul din care tot trupul, hrănit și bine încheșat, cu ajutorul încheieturilor și legăturilor, își primește creșterea pe care i-o dă Dumnezeu.” (Coloseni 2:19).

Dumnezeu, care este Izvorul vieții și al înțelepciunii, transmite fiecărui mădular prin Hristos, tot ceea ce are nevoie potrivit locului și rolului care i-a fost atribuit în așa fel încât fiecare să fie pe deplin pregătit pentru a contribui cu ceea ce a primit la creșterea și dezvoltarea armonioasă a întregului trup. Capul, sau creierul, centrul coordonator al întregului trup, este Hristos (Efeseni 4:15). Singurul „Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile” (1 Corinteni 8:6) oferă prin singurul „Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile” (1 Corinteni 8:6) fiecărui mădular tot ceea ce are nevoie în vederea lucrării de slujire în cadrul trupului lui Hristos. Prin creier se revarsă viața la

fiecare organ în parte, însă ceea ce este interesant este faptul că totul este transmis „cu ajutorul încheieturilor și legăturilor” (Coloseni 2:19), însă despre acest aspect vom discuta într-un articol viitor.

Ceea ce este important să reținem la acest moment al studiului nostru este faptul că scopul pentru care Fiul lui Dumnezeu, Domnul Isus Hristos Se face una cu fiecare dintre noi, locuind în noi, este acela de a forma trupul prin care să finalizeze lucrarea. Hristos în mine este **MIJLOC**, nu **SCOP**. Dacă rămânem la ideea de „Hristos în MINE” ca scop, vom dezvolta caractere egoiste.

Mai mult decât atât, această lucrare nu este a unui singur om. Fiecare dintre noi este unic și necesar, însă nu și suficient. La fel cum numai cu creierul, inima și plămâni nu poți avea un organism funcțional, la fel numai doi sau trei Creștini dedicați nu pot finaliza lucrarea lui Dumnezeu; este nevoie de fiecare organ în parte. De aceea, pentru realizarea scopului clădirii trupului lui Hristos, fiecare Creștin angajează toate talentele primite de la Dumnezeu, acesta fiind singurul scop pentru care le-a primit.

Tuturor Creștinilor le place să afirme că „noi suntem casa lui Dumnezeu”; însă ceea ce nu trebuie să pierdem din vedere este faptul că această identitate este condiționată:

„Și casa Lui suntem noi, **dacă** păstrăm până la sfârșit încrederea nezguduită și nădejdea cu care ne lăudăm.” (Evrei 3:6).

CUM SĂ CELEBRĂM SĂRBĂTORILE

David Clayton, martie 2018

Unii Creștini încă celebrează acele sărbători pe care Dumnezeu le-a dat poporului Israel în timpul lui Moise. Ei cred că acestea ne ajută și că face parte din planul lui Dumnezeu să continuăm în a le celebra. În timp ce nu respectă întocmai toate detaliile în ceea ce privește sacrificiile animalelor și toate celelalte ritualuri și ceremonii, încă comemorează datele exacte și împlinesc cerințele de bază ale acestora.

Dar încă ne cere Dumnezeu să celebrăm aceste sărbători? La ce S-a gândit Dumnezeu atunci când a oferit aceste sărbători evreilor? Vom încerca un răspuns acestor întrebări pe măsură ce le vom studia pentru a înțelege semnificația lor.

Evreii celebrau șapte sărbători în fiecare an. Prima avea loc în prima lună din an iar ultima în timpul celei de-a șaptea luni. Evreii respectau acest ciclu din nou și din nou. Ei începeau fiecare an cu paștele în cea de-a paisprezecea zi a primei luni și continuau până la sărbătoarea corturilor în cea de-a cincisprezecea zi a celei de-a șaptea luni.

Ce reprezentau sărbătorile

Prima însemnătate a acestor sărbători era faptul că ele reprezentau pietre kilometrice în istoria națiunii lor pe drumul din Egipt către Canaan.

În al doilea rând, ele reprezentau evenimente din lucrarea lui Hristos de mântuire a omenirii. Este foarte important să înțelegem acest lucru. Există mulți Creștini care cred că tot ceea ce a făcut Hristos a fost să moară la cruce și că la acel moment lucrarea Lui s-a sfârșit, însă lucrul acesta nu este adevărat. Cele șapte sărbători ale lui Israel ne învață faptul că lucrarea Lui nu s-a sfârșit la cruce. Întregul sistem al Vechiului Testament și al legii a constituit o reprezentare a lui Hristos și a lucrării Sale, însă aceste sărbători în mod deosebit au fost concepute pentru a reprezenta și ilustra șapte evenimente importante în lucrarea lui Hristos pentru mântuirea omului. Aceste sărbători conțin detalii specifice despre cum trebuiau să fie celebrate. Toate aceste detalii sunt pline de însemnătate. Dumnezeu a intenționat ca studiind aceste detalii, să învățăm lecții despre lucrarea lui Hristos.

Cel de-al treilea lucru pe care-l reprezintă aceste sărbători este legat de lucrarea lui Hristos manifestată prin biserică. Fiecare pas în lucrarea lui Hristos pentru poporul Său are un efect corespondent în viețile și experiențele copiilor Săi și bisericii Sale pe pământ. Așadar, ori de câte ori Hristos împlinește una dintre aceste sărbători, noi, poporul Său, primim beneficiul care este manifestat în experiența noastră.

Paștele

Paștele a fost prima dintre aceste sărbători așa cum este afirmat mai jos:

„În luna întâi, în a paisprezecea zi a lunii, între cele două seri, vor fi Paștele Domnului.” (Lev. 23:5).

Prima însemnătate a paștelui a fost comemorarea unui eveniment din istoria lui Israel. În noaptea în care au fost eliberați din Egipt, Dumnezeu le-a spus evreilor să stropească sângele unui miel pe pragul și pe stâlpii ușilor caselor lor. În noaptea aceea îngerul morții a trecut prin Egipt și a omorât pe toți întâii născuți ai fiecărei familii, însă cei ce aveau sângele pe uși au fost în siguranță. Toți cei ce au crezut că nu au nevoie de sângele acela și care nu l-au folosit, au avut un decedat în casă în noaptea aceea. Acest eveniment a fost numit paște pentru că îngerul morții a trecut pe acolo în noaptea respectivă:

„Domnul a zis lui Moise și lui Aaron în țara Egiptului: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună; ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului.” (Exodul 12:1, 2).

Această sărbătoare era un simbol, comemorând un eveniment din trecutul lui Israel, dar era de asemenea și o profecie despre moartea lui Hristos.

Dumnezeu a spus despre paște: „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună.” Ceea ce ne spune Dumnezeu este că planul de mântuire a început cu moartea lui Hristos, atunci când adevăratul paște a avut loc. Acesta a fost „începutul lunilor”, debutul lucrării lui Hristos de a mântui omenirea. Unii Creștini cred că toate beneficiile pe care Isus le aduce rasei umane erau deja disponibile înainte de venirea Sa. Această idee este foarte accentuată în mișcarea celor ce celebrează sărbătorile. Ei cred că beneficiile paștelui, ale snopului de legănat, cincizecimii și a celorlalte sărbători erau disponibile de la creațiune. Cu alte cuvinte, venirea lui Hristos nu a însemnat prea mult. Aceasta nu a operat nicio deosebire în experiența omenirii sau în cea a poporului lui Dumnezeu. Însă cuvântul lui Dumnezeu ne arată că experiența paștelui este începutul planului de mântuire. Perioada dinainte de venirea lui Hristos a reprezentat era simbolurilor, a umbrelor. Dar când Isus a venit, aceasta a fost începutul realității, debutul programului lui Dumnezeu de mântuire a omului.

Așadar, putem vedea în mod clar că în fiecare an în cadrul acestor mari sărbători, planul de mântuire era repetat din nou și din nou ca într-o piesă. Probabil că evreii nu au înțeles asta, însă Dumnezeu a intenționat ca noi, cei care trăim în era Evangheliei, să înțelegem acest lucru în mod clar.

Toate beneficiile

Este interesant de observat faptul că sângele Mielului i-a mântuit atât pe evrei cât și pe egipteni. Beneficiul nu era în mod exclusiv pentru evrei, ci pentru toți cei ce-și stropeau ușile cu sânge. Evreii reprezintă poporul lui Dumnezeu iar egiptenii reprezintă întreaga omenire. Dar aici vedem în mod clar faptul că evenimentul de la cruce nu este numai pentru poporul lui Dumnezeu, ci întreaga omenire poate beneficia de pe urma lui!

„că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neșinându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări.” (2 Corinteni 5:19).

Așadar, descoperim acest adevăr uimitor: întreaga omenire a fost împăcată cu Dumnezeu prin Hristos. Potrivit cuvântului lui Dumnezeu, cei mai răi oameni la care vă puteți gândi, cei mai răi criminali au fost deja împăcați cu Dumnezeu! Scriptura afirmă că Dumnezeu nu le impută păcatele. Unii dintre aceștia au o listă de păcate atât de lungă încât n-ar putea fi cuprinsă într-o carte. Însă Scriptura afirmă clar că Dumnezeu nu le impută aceste păcate. Când și unde a avut loc această împăcare? La cruce! Sângele Mielului a fost atât pentru evrei cât și pentru egipteni, sângele lui Hristos i-a acoperit pe toți. Cu alte cuvinte putem spune că „acest om nu este Creștin și deci nu este împăcat cu Dumnezeu”, însă nu acesta este adevărul. A fi împăcat cu Dumnezeu nu depinde de acceptarea ta. Pavel afirmă lucrul acesta în ultima parte a versetului în care spune că Dumnezeu ne-a încredințat propovăduirea acestei împăcări. Noi trebuie să le spunem oamenilor că au fost deja împăcați cu Dumnezeu. Cu alte cuvinte, noi le cerem oamenilor să accepte împăcarea lui Dumnezeu:

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10).

Când am fost împăcați cu Dumnezeu? Dumnezeu nu spune că mai întâi trebuie să-L acceptăm pentru ca această împăcare să aibă loc, ci atunci când eram dușmani Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine prin moartea Fiului Său. Nu ceva ce am făcut noi a realizat această împăcare, ci ceva ce a făcut Dumnezeu prin Fiul Lui. Problema reală este că fie oamenii nu știu acest lucru, fie nu-l

cred. Ca ambasadori ai lui Hristos, este responsabilitatea și privilegiul nostru să le ducem oamenilor această veste bună și să-i încurajăm pentru ca și ei să experimenteze această binecuvântare.

Împăcat, nu mântuit

Crucea este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru întreaga lume. Dar este foarte important să înțelegem că evenimentul de la cruce nu este mântuire! Dacă crucea ar fi mântuire, atunci evident că întreaga planetă ar fi mântuită, însă este clar că acest lucru nu se va întâmpla. Crucea este ușa către mântuire, este o cale deschisă fără nicio barieră pe care fiecare persoană de pe planetă poate trece, dar cei care nu intră pe ușă, rămân în starea pierdută chiar dacă toate barierele către mântuire au fost înlăturate:

„Căci, dacă nu înviază morții, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, credința voastră este zadarnică, voi sunteți încă în păcatele voastre.” (1 Corinteni 15:16, 17).

Chiar dacă Isus a murit pentru păcatele noastre la cruce, dacă nu este înviat din morți, numai moarte Lui nu ne poate mântui. Majoritatea Creștinilor se centrează pe cruce ca destinație finală a credinței lor. Un mare număr din cântecele Creștine vorbesc despre cruce, aceasta fiind subiectul multor cărți și predici. Însă crucea nu este locul în care să ne oprim deoarece numai cruce nu ne asigură mântuire. Crucea ne-a împăcat cu Dumnezeu și ceea ce înseamnă este că barierele au fost înlăturate. Dar dacă ne oprim acolo vom rămâne în același loc în care se găsește toate omenirea.

„Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10).

Acest verset afirmă în mod clar faptul că am fost împăcați prin moartea Fiului lui Dumnezeu, însă mântuirea o avem în viața Lui. Nu în moartea Lui, ci în viața Lui. Atunci când a murit, Hristos a deschis ușa pentru mine iar acum trebuie să intru pentru a primi viața Lui pentru că în viața Lui mântuirea devine o realitate. Iar acest lucru ne conduce la uimitoare concluzie că miliarde de oameni sunt împăcați cu Dumnezeu, însă vor fi pierduți.

Aplicând sărbătorile

Trist este că în același timp milioane de oameni sunt mântuiți, însă rămân fără putere. Mulți au trecut de la cruce sau de la paște la experiența reprezentată de pâinea nedospită (moartea față de sine) și mai departe la experiența snopului de legănat (învierea cu Hristos), dar nu au mers mai departe. Dar dacă nu pășim împreună cu Hristos în fiecare pas al acestei experiențe, vom eșua în a obține beneficiul pe care Hristos l-a obținut pentru noi în împlinirea fiecărei sărbători în lucrarea Sa.

Advenștii de ziua a șaptea dețin o învățătură clară care sprijină acest fapt, dar dintr-un oarecare motiv mulți par incapabili să vadă consecvența în această manieră de a înțelege sărbătorile. Advenștii afirmă că nimeni nu a putut primi beneficiile zilei ispășirii înainte de anul 1844. Cu alte cuvinte, ziua ispășirii semnifică o lucrare deosebită făcută de Hristos pentru prima oară în istoria acestei planete. Advenștii recunosc că apostolii, reformatorii, patriarhii și profeții nu s-au putut bucura de beneficiile zilei ispășirii, ci că de acestea nu se pot bucura decât cei ce trec prin experiența zilei ispășirii. Lucrul acesta face sens, dar dacă spunem că este adevărat în ceea ce privește ziua ispășirii, cum rămâne cu celelalte sărbători? Cum putem fi atât de lipsiți de consecvență și să afirmăm că același principiu nu se aplică și la celelalte șase sărbători?

Sărbătoarea azimilor

„Și în a cincisprezecea zi a lunii acesteia, va fi Sărbătoarea Azimilor în cinstea Domnului; șapte zile să mâncați azimi.” (Leviticul 23:6).

Fermentul este o substanță care modifică natura oricărui lucru cu care este amestecat. Cel mai cunoscut ferment este drojdia care este folosită pentru a crește aluatul. Durează puțin, însă în final drojdia modifică cu desăvârșire natura aluatului. Aluatul este pâinea înainte de a fi coaptă iar pâinea este un simbol al lui Isus Hristos. În ziua următoare morții Sale, Isus a fost așezat în mormânt, complet neafectat de păcat și, în moarte, complet liber de acesta. Pâinea nedospită reprezintă viața lui Hristos fără niciun agent corupător, fără niciun element al păcatului. Hristos

era mort, mort față de păcat iar experiența prin care a trecut El este experiența pe care ne-o oferă nouă:

„fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii, pe când acum, la sfârșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa.” (Evrei 9:26).

Isus a înlăturat păcatul, dar de la cine l-a înlăturat, de la Sine? Nu, pentru că El n-a cedat niciodată păcatului. Atunci când spune că a șters păcatul, este evident că l-a înlăturat de la poporul Lui. Cei care pot accepta ceea ce a făcut Isus, intră în acea experiență. Mulți Creștini continuă într-o familiaritate cu păcatul iar Isus nu ne-a oferit o asemenea experiență. Lipsa informației și cea a credinței este cauza pentru care mulți încă sunt sub stăpânirea păcatului.

Ce s-a întâmplat cu Israel în această zi a sărbătorii azimilor? Trecuseră prin paște cu o noapte înainte și acum, în această zi, au părăsit Egiptul pentru totdeauna! Ei nu mai aveau să revină în Egipt vreodată iar Egiptul reprezintă starea păcatului. În Egipt ești sub controlul stăpânilor brutali, sub controlul lui Satan și al păcatului. Viața ta este o sclavie pentru Satan și pentru păcat. Dar vine momentul în care primești ceea ce Isus a făcut pentru tine, crezi și părăsești Egiptul. Părăsești starea păcatului pentru totdeauna. Asta este ceea ce a făcut Dumnezeu pentru evrei în Egipt și asta este ceea ce a făcut Isus pentru biserică atunci când a murit.

Așadar, evreii au părăsit experiența Egiptului pentru totdeauna iar Dumnezeu i-a avertizat să nu se întoarcă acolo.

„Dar să n-aibă mulți cai și să nu întoarcă pe popor în Egipt ca să aibă mulți cai, căci Domnul v-a zis: ‘Să nu vă mai întoarceți pe drumul acela.’” (Deuteronomul 17:16).

Pare ciudat că Dumnezeu a trebuit să le poruncească asta. Fuseseră sclavi, bătuți și subjugați în Egipt; de ce ar fi dorit vreunul dintre ei să revină acolo? Însă de mai multe ori evreii au dorit să revină în Egipt atunci când au trecut prin greutăți pe drumul către țara promisă. Din păcate același lucru se întâmplă cu mulți Creștini. Dumnezeu ne eliberează de păcat, însă deseori începem să ne amintim de lucrurile păcătoase care ne-au oferit plăcere și uităm amărăciunea și durerea prin care am trecut atunci când slujeam păcatului. Mulți Creștini cad înapoi în Egipt datorită acestor lucruri.

Așadar, atunci când părăsim Egiptul sfârșim relația cu viața cea veche și cu căile acesteia. Pavel ne spune că

„cine a murit, de drept, este izbăvit de păcat.” (Romani 6:7).

Asta este ce s-a întâmplat când a murit Isus, însă El a murit pentru a ne deschide nouă calea de a muri împreună cu El și este clar că atunci când suntem morți, suntem eliberați de păcat. Păcatul nu mai are putere asupra noastră.

Primele roade sau snopul de legănat

Snopul de legănat a fost împlinit în cea de-a treia zi, ziua în care Isus a fost înviat din morți.

„Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau și când veți secera semănăturile, să aduceți preotului un snop, ca pângă a secerișului vostru. El să legene snopul într-o parte și într-alta înaintea Domnului, ca să fie primit: preotul să-l legene într-o parte și într-alta, a doua zi după Sabat.” (Leviticul 23:10, 11).

Așadar, sărbătoarea primelor roade sau a snopului de legănat reprezintă experiența lui Isus de a fi înviat. El S-a întors în cer și a fost acceptat de Dumnezeu ca prima parte din secerișul de pe pământ. Isus a fost primul om care a fost salvat vreodată la viața veșnică. El nu a fost numai cea mai bună parte din recoltă, dar El a fost și prima parte din recoltă, iar când El S-a dus în cer, Dumnezeu a acceptat omenirea în Fiul Său. Acesta este motivul pentru care biserica Creștină a început cu o asemenea slavă și cu o asemenea demonstrație a puterii lui Dumnezeu: datorită faptului că omenirea fusese acceptată de Dumnezeu. Era începutul unei noi ere. Acest lucru este simbolizat de Israel care a trecut prin Marea Roșie, au fost botezați în Marea Roșie și în mod simbolic au ieșit din mormânt trecând de la moarte la viață. Pe celălalt mal al Mării Roșii, Moise le-a spus:

„Nu vă temeți de nimic, stați pe loc și veți vedea izbăvirea pe care v-o va da Domnul în ziua aceasta, căci pe egiptenii aceștia pe care-i vedeți azi, nu-i veți mai vedea niciodată.” (Exodul 14:13).

La fel este și în experiența Creștină: Dumnezeu ne trece prin moarte și înviere simbolizate prin botezul în apă și Dumnezeu ne spune: „păcatele care te-au terorizat și care ți-au făcut viața

mizerabilă, nu te vor mai deranja vreodată.” Aceasta este realitatea Creștinilor. Isus a fost înviat la o nouă experiență ca o nouă creație, iar noi am fost înviați cu El:

„Fiindcă, prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat o dată pentru totdeauna, iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu. Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 6:10, 11).

„Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” (Romani 6:4).

Noi suntem identificați cu ceea ce I S-a întâmplat lui Isus. Noi moștenim ceea ce El a experimentat. El a murit față de păcat, noi am murit față de păcat. El a fost înviat la o nouă viață, noi am fost înviați la o viață nouă. El trăiește pentru Dumnezeu, noi trăim pentru Dumnezeu. Asta nu este ceva ce putem face noi, ci ni se întâmplă nouă pentru că am primit viața Lui și acea viață este trăită prin noi. Provocarea este de a crede, de a ne încrede în Dumnezeu suficient pentru a primi ceea ce El a făcut pentru noi. Atunci a sosit mântuirea la poporul lui Dumnezeu, atunci când am fost înviați la viața cea nouă în Hristos Isus.

Însă aceasta nu este realitate pentru mulți Creștini și aceasta a fost și cazul evreilor. Cu toate că fuseseră eliberați din Egipt, ei nu au renunțat niciodată la obiceiurile și mentalitatea egipteană. Mereu tânjeau după lucrurile din Egipt și acesta a fost motivul important pentru toate căderile pe care le-au experimentat în călătoriile către țara promisă. Au eșuat să se încreadă în Dumnezeu iar inimile lor au fost centrate pe lucrurile pe care le-au lăsat în urmă.

Motivul pentru care mulți Creștini se luptă cu păcatul nu este că păcatul n-a fost înfrânt, nu este că nu suntem suficient de puternici, nu este că nu ne luptăm suficient de puternic, nu este că nu credem adevărul că am fost eliberați. Inimile noastre sunt încă legate de lucrurile din Egipt și datorită acestei lipse de legături cu Isus, nu credem în eliberarea noastră. Aceasta este mereu problema și acesta este motivul pentru care soluția este să înțelegem și să primi „neprihănirea prin credință.” În final, când vom experimenta eliberarea, aceasta se va întâmpla pentru că am învățat să ne încredem în Dumnezeu și în Isus cu desăvârșire. Acesta este mereu răspunsul.

Cincizecimea

Cea de-a patra sărbătoare era sărbătoarea săptămânilor sau cincizecimea. Era numită sărbătoarea săptămânilor pentru că avea loc la șapte săptămâni după paște:

„De a doua zi după Sabat, din ziua când veți aduce snopul ca să fie legănat într-o parte și într-alta, să numărați șapte săptămâni întregi. Să numărați cincizeci de zile, până în ziua care vine după al șaptelea Sabat, și atunci să aduceți Domnului un nou dar de mâncare. Să aduceți din locuințele voastre două pâini, ca să fie legămate într-o parte și într-alta; să fie făcute cu două zecimi de efă din floarea făinii și coapte cu aluat: acestea sunt cele dintâi roade pentru Domnul.” (Leviticul 23:15-17).

Pare ciudat faptul că Dumnezeu a spus ca pâinea să fie dospită cu aluat deoarece, așa cum am văzut, aluatul este deseori un simbol al păcatului. Însă aluatul poate fi folosit și ca simbol a ceva bun. Principala caracteristică a aluatului este aceea că modifică gradual natura lucrului cu care este amestecat. Acest lucru poate fi bun sau poate fi rău. Dacă amesteci cu ceva rău, efectul va fi dăunător. Dar dacă amesteci cu ceva bun, efectul va fi pozitiv. Așadar, în cazul cincizecimii, ceea ce spune Dumnezeu este că ceva bun trebuie infuzat în omenire, ceva ce va acționa asemenea aluatului, începând de la mic, însă în final operând o uimitoare modificare spre bine.

Un studiu atent al exodului din Egipt ne va descoperi faptul că legea a fost oferită lui Israel la Muntele Sinai după 50 de zile de la paștele din Egipt. Cu alte cuvinte, cincizecimea poporului Israel a fost Muntele Sinai. Cum corespunde acest lucru cu ceea ce s-a întâmplat la adevărata împlinire a cincizecimii? La ziua cincizecimii Dumnezeu a turnat spiritul Său în copiii Săi, iar apostolul Pavel explică adevărata însemnătate a ceea ce s-a întâmplat atunci când citează profeția din Ieremia, explicând faptul că aceasta a fost scrierea legii lui Dumnezeu în inimile și mințile poporului Său.

„Căci ca o mustrare a zis Dumnezeu lui Israel: Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou, nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor în ziua când i-am apucat de mână ca să-i scot din țara Egiptului. Pentru că n-au rămas în legământul Meu și nici Mie nu Mi-a păsat de ei, zice Domnul. Dar iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după acele zile, zice Domnul: Voi pune legile Mele în mintea lor și le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor,

și ei vor fi poporul Meu. Și nu va mai învăța fiecare pe vecinul sau pe fratele său zicând: 'Cunoaște pe Domnul!' Căci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei." (Evrei 8:8-11).

Cu alte cuvinte, la exod Dumnezeu a scris zece porunci în piatră și le-a dat lui Israel ca regulă după care să trăiască. Aceasta a fost prima cincizecime. Însă la adevărata cincizecime, Dumnezeu a infuzat natura și caracterul lui Hristos în poporul Său prin faptul că le-a turnat spiritul lui Hristos în inimile lor:

"Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: Aua!, adică Tată!" (Galateni 4:6).

Astfel, Dumnezeu a produs neprihănirea în poporul Său nu printr-un set de reguli exterioare, ci prin schimbarea naturii din interior astfel încât datorită naturii ei să trăiască în armonie cu ceea ce a dorit Dumnezeu. Este clar că ceea ce s-a întâmplat la Muntele Sinai a fost numai o reprezentare legală a unui eveniment mai mare care a avut loc în Ierusalim la ziua cincizecimii. La Muntele Sinai legea juridică sau legea scrisă a fost oferită națiunii, unui grup de oameni aleși pentru a-L reprezenta pe Dumnezeu în lume înainte de venirea lui Hristos. La cincizecime noua natură a lui Isus Hristos a fost infuzată în copiii Lui, un grup de oameni aleși din toate națiunile prin faptul că aveau spiritul lui Hristos în ei. Un grup a primit un set de reguli legale, iar celălalt grup a primit chiar natura lui Dumnezeu. Mulți pretinși Creștini fac din lege scopul pe care vor să-l atingă și privesc la darul spiritului ca le un mijloc prin care să atingă supunerea față de lege. Legea este obiectul central pentru aceștia. Dar asta înseamnă că răstorni calea lui Dumnezeu. Legea a fost un îndrumător pentru a ne duce la Hristos, legea nu este scopul, ci mijlocul care să ne ajute pentru a găsi adevăratul scop (Galateni 3:24). Hristos este scopul și când am primit spiritul Lui în inimile noastre am ajuns la capătul călătoriei (Romani 10:4). La cincizecime Isus a turnat cerul în copiii Lui, le-a oferit ceea ce Muntele Sinai numai a simbolizat.

Blestemul necredinței

După cincizecime urma o pauză de patru luni în care nu se întâmpla nimic pentru ca mai apoi, în luna a șaptea, Dumnezeu să înceapă din nou cu cea de-a cincia sărbătoare, trâmbițele. În Scriptură numărul șapte, din nou și din nou, reprezintă desăvârșirea, perfecțiunea. Așadar este logic să concluzionăm că sărbătorile care au loc în cea de-a șaptea lună reprezintă evenimentele finale ale mântuirii.

Pauza de patru luni dintre primele patru sărbători și ultimele trei corespund celor 40 de ani în care evreii au rătăcit prin pustiu. În timpul acestor 40 de ani, în ciuda debutului uimitor al călătoriei lor, tot ceea ce Israel a experimentat a fost înfrângerea continuă. Au rătăcit în acea pustie timp de 40 de ani cu toate că această experiență a fost complet inutilă, însă necredința i-a ținut acolo. Fuseseră eliberați din robie, trecuseră prin Marea Roșie, primiseră legea lui Dumnezeu și identitatea de poporul al Său și totuși, în ciuda tuturor acestora, timp de încă 40 de ani au rătăcit prin deșert. Numai când au murit toți necredincioșii, au reușit să intre în țara promisă.

Este greu de crezut faptul că biserica apostolică a suferit de necredință, însă aceasta este realitatea. Studiind istoria bisericii în cartea Faptelor Apostolilor, descoperim că a existat o despărțire între credincioși și s-au născut neînțelegerile în biserică. Mulți dintre primii Creștini, în mod deosebit cei dintre evrei nu îl agreau pe apostolul Pavel și este clar faptul că încă de la debutul bisericii „lupi răpitori” au început să se ridice printre frați și că a început lucrarea fărădelegii. Biserica Creștină a început să copieze sistemul religios iudaic atât de exact încât într-o singură generație a dispărut puterea spiritului din biserică. Organizația omenească a luat locul spiritului sfânt. Dezvoltarea apostaziei papale și nașterea omului păcatului au constituit dezvoltarea firească ale principiilor greșite în biserica timpurie.

Trâmbițele

Însă această condiție groaznică nu urma să dureze pentru totdeauna iar în cea de-a șaptea lună Dumnezeu a început din nou să lucreze pentru copiii Lui în maniera Sa deosebită, aducându-i în sfârșit la finele călătoriei lor.

"Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: 'În luna a șaptea, în cea dintâi zi a lunii, să aveți o zi de odihnă, vestită cu sunet de trâmbițe, și o adunare sfântă. Atunci să nu faceți nicio lucrare de slugă și să aduceți Domnului jertfe mistuite de foc.'" (Leviticul 23:24, 25).

Această sărbătoare începea în cea dintâi zi a celei de-a șaptea luni și dura timp de zece zile. În mod clar, acesta este începutul sfârșitului. Ce reprezintă aceasta în istoria lui Israel? Reprezintă momentul în care Israel era pe cale de a intra în țara promisă. Toți acești ani de rătăcire prin pustiu se sfârșiseră și sosise momentul sfârșitului. La fel este și cu experiența bisericii, la același timp al sfârșitului încep să se împlinească aceste sărbători:

„Cei șapte preoți care purtau cele șapte trâmbițe de corn de berbec înaintea chivotului Domnului au pornit și au sunat din trâmbițe. Bărbații înarmați mergeau înaintea lor, și coada oștirii venea după chivotul Domnului; în timpul mersului, preoții sunau din trâmbițe.” (Iosua 6:13).

Aici descoperim ce s-a întâmplat când a venit timpul ca evreii să intre în țara promisă. Aceasta este descrierea asaltului asupra Ierihonului, prima cetate care a fost cucerită atunci când evreii au început invazia în Canaan. Sunatul trâmbițelor reprezintă asaltul final înainte ca poporul lui Dumnezeu să intre în țara Canaanului. Modelul este clar.

Acest sunat din trâmbițe reprezintă marea mișcare de redeșteptare și lucrarea de predicare a Evangheliei în toată lumea cu mare putere. Este începutul asaltului final pentru învingerea dușmanilor lui Dumnezeu pe măsură ce ne apropiem de porțile Canaanului ceresc. Această lucrare pe pământ corespunde cu ceva ce Hristos face în cer. Să nu uităm că aceste sărbători reprezintă în primul rând evenimente din lucrarea lui Hristos. Pe măsură ce Hristos împlinește această lucrare, există o redeșteptare și o împuternicire a poporului Său pe pământ. Aceasta este maniera în care va fi împlinită predicarea Evangheliei.

Ziua ispășirii

„Aceasta să vă fie o lege veșnică: în luna a șaptea, în a zecea zi a lunii, să vă smeriți sufletele, să nu faceți nicio lucrare, nici băștinașul, nici străinul care locuiește în mijlocul vostru. Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți: veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului.” (Leviticul 16:29, 30).

Ziua ispășirii era cea de-a șasea sărbătoare care avea loc la 10 zile după debutul sărbătorii trâmbițelor. Ce reprezenta această zi a ispășirii în istoria lui Israel? Este dificil să găsim un eveniment care să corespundă exact cu ziua ispășirii, însă există un eveniment la care Iosua și copiii lui Israel au participat înainte de a cuceri Canaanul și care pare să corespundă acestei sărbători:

„În vremea aceea, Domnul a zis lui Iosua: ‚Fă-ți niște cuțite de piatră și taie împrejur pe copiii lui Israel, a doua oară.’ Iosua și-a făcut niște cuțite de piatră și a tăiat împrejur pe copiii lui Israel pe dealul Aralot. Iată pricina pentru care i-a tăiat Iosua împrejur. Tot poporul ieșit din Egipt, bărbații, toți oamenii de luptă muriseră în pustie, pe drum, după ieșirea lor din Egipt. Tot poporul acela ieșit din Egipt era tăiat împrejur, dar tot poporul născut în pustie, pe drum, după ieșirea din Egipt, nu fusese tăiat împrejur.” (Iosua 5:2-5).

Aici descoperim că înainte ca evreii să cucerească Canaanul, fiecare soldat care făcea parte din armata lui Israel trebuia identificat ca fiind evreu. Ei nu puteau înfrânge dușmanul decât dacă era clar că aparțineau lui Dumnezeu. Circumcizia era semnul de identificare al poporului lui Dumnezeu motiv pentru care a avut loc o ceremonie masivă în care toți cei ce fuseseră născuți în pustiu au fost circumciși. Toți cei din generația anterioară care părăsiseră Egiptul circumciși, muriseră în pustiu. Circumcizia reprezintă experiența nașterii din nou, experiența împărtășirii de noua natură prin puterea spiritului sfânt.

Pare că acea experiență corespunde cu cea din ziua ispășirii. În cadrul zilei ispășirii Dumnezeu va face ceva deosebit pentru poporul Său: va înlătura ceea ce ne ține slabi și lipsiți de putere. Aceasta nu va fi pur și simplu o lucrare supranaturală a lui Hristos, ci ceva care va implica cooperarea poporului Său. Credința noastră trebuie implicată; vom crede în ceea ce a făcut și face Isus și vom primi astfel această experiență. Va avea loc o reînnoire desăvârșită a poporului lui Dumnezeu. De această dată, potrivit simbolului, nu va mai exista niciun eșec. Aceasta este ceea ce pregătește poporul lui Dumnezeu pentru intrarea în țara promisă.

Sărbătoarea corturilor

Ultima sărbătoare era cea a corturilor:

„În a cincisprezecea zi a lunii acesteia a șaptea, când veți strânge roadele țării, să prăznuiți o sărbătoare în cinstea Domnului, timp de șapte zile: cea dintâi zi să fie o zi de odihnă și a opta să fie tot o zi de odihnă. În ziua întâi să luați poame din pomii cei frumoși, ramuri de finici, ramuri de copaci stufoși și de sălcii de râu și să vă bucurați înaintea Domnului Dumnezeului vostru șapte zile.” (Leviticul 23:39, 40).

Această sărbătoare urma să aibă loc după seceriș și strângerea recoltei. Oamenii trebuiau să-și părăsească locuințele și să trăiască timp de o săptămână în locuințe temporare, construite din crengi. În acel timp trebuiau să se bucure înaintea Domnului și să fluture crengi de palmier. Nu există un eveniment exact în istoria exodului care corespunde cu această sărbătoare. Unii au sugerat că aceasta corespunde timpului pe care l-au petrecut în pustiu, însă această interpretare nu face sens. În primul rând nu se potrivește cu ordinea, căci această sărbătoare este ultima. În al doilea rând, ea avea loc după ce recolta era strânsă; în Israel n-a existat nicio recoltă în timpul de 40 de ani din pustiu. În al treilea rând cu siguranță acela nu a fost un timp de bucurie pentru Israel.

Se pare că această sărbătoare a reprezentat intrarea lui Israel în țara promisă. Unele elemente ale acestei sărbători nu se aplică experienței evreilor, dar se aplică experienței Israelului spiritual. Evreii s-au bucurat cu siguranță și l-au proslăvit pe Dumnezeu când au intrat în final în Canaan și mulți dintre ei au trebuit inițial să trăiască în locuințe temporare până când au reușit să se așeze.

Împlinirea acestui eveniment este intrarea poporului lui Dumnezeu în Canaanul ceresc. Observați că această sărbătoare a corturilor are loc după ce recolta este strânsă. Se va împlini după ce rodul de pe pământ va fi recoltat și poporul lui Dumnezeu va fi luat în cer pentru a locui în locuințe temporare pentru o mie de ani. Descoperim împlinirea acestui eveniment în cartea Apocalipsei:

„După aceea m-am uitat și iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini, și strigau cu glas tare și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care șade pe scaunul de domnie, și a Mielului!” (Apocalipsa 7:9, 10).

Observați că aceștia flutură ramuri de palmier înaintea tronului lui Dumnezeu. Se pare că aceasta este o referire clară la sărbătoarea corturilor. Vom fi împreună cu Hristos într-o locuință temporară timp de o mie de ani și, după acel timp, vom reveni la locuințele noastre pe pământ.

Aceasta este adevărata însemnătate a sărbătorilor. Ele reprezintă o imagine clară a lucrării lui Hristos pentru biserică. Azi, păzim în adevăr sărbătorile participând la evenimentele reale și experimentând realitățile pe care Hristos ni le-a pus la dispoziție, nu prin practicarea unor ritualuri de acum 3000 de ani. Este timpul să trecem de la umbre la realitate.

DE SPUN NU CELEBRĂRII SĂRBĂTORILOR

David Clayton, martie 2018

Eu sunt un opozant deschis al celebrării sărbătorilor. Unii dintre cei care nu celebrează aceste sărbători sunt deranjați de faptul că vorbesc deseori împotriva acestora. Mulți sunt de părere că nu face niciun rău să celebrezi sărbătorile din legea mozaică atât timp cât acest lucru nu este impus altora. Nu sunt de acord. Nu încerc să-i oblig pe oameni să accepte poziția mea, însă atât timp cât văd ceva ce este dăunător practicii și înțelegerii Evangheliei, îmi voi exercita dreptul de a vorbi despre și de a-i expune pericolele. Iată câteva dintre motivele pentru care consider că celebrarea sărbătorilor este contrară Evangheliei lui Isus Hristos:

1. Nimeni nu celebrează sărbătorile dintr-un alt motiv decât acela că legea cere aceasta. Acesta este singurul motiv pentru care acele date sunt alese pentru a celebra sărbătorile. Se bazează pe ceea ce afirmă legea. Toți cei ce celebrează sărbătorile și pe care-i cunosc, își justifică practica indicând către cerințele legii.

2. Celebrarea sărbătorilor crează o legătură cu legea lui Moise. Revenirea la aceasta exercită o influență dăunătoare în biserica Creștină, atrăgându-i pe credincioși înapoi către religia formelor și a ceremoniilor. La fel cum sacrificarea unui miel ar constitui o respingere tacită a jertfei lui

Hristos, același lucru se întâmplă și în cazul oricărui alt serviciu simbolic care reprezintă lucrarea lui Hristos.

3. Celebrarea sărbătorilor ne obligă la împlinirea tuturor celorlalte porunci din lege (Galateni 5:3).

4. În principiu nu există nicio diferență între celebrarea sărbătorilor și jertfirea animalelor. Dacă Creștinul o acceptă pe una, atunci o poate accepta și pe cealaltă.

5. În biserica primară credincioșii evrei au continuat practicarea ceremoniilor legii, inclusiv celebrarea sărbătorilor. Pavel a îngăduit aceasta în epistola către evrei, dar era total împotriva acestei practici atunci când venea vorba despre credincioșii dintre neamuri.

6. Iudeii aveau rațiuni culturale și naționale pentru a practica legea, nu numai religioase, motiv pentru care Pavel a fost tolerant față de credincioșii dintre iudei care încă practicau aceste ceremonii, inclusiv jertfirea animalelor.

7. Tot ceea ce cuprinde legea era un simbol al împărăției lui Dumnezeu. Când cercetăm cu atenție, descoperim că totul era un simbol care reprezenta o realitate mai mare. Atunci când a venit Isus, a venit timpul pentru ca sistemul simbolurilor să fie înlocuit de realitate. Nu se pune problema ca unele dintre ele să rămână în timp ce altele urmau să fie înlocuite, ci trebuia înlocuit întregul sistem cu un altul. Iată câteva exemple:

Israelul fizic a fost înlocuit cu Israelul spiritual.

Ierusalimul fizic a fost înlocuit cu Ierusalimul de sus.

Ritualurile și ceremoniile au fost înlocuite cu evenimentele reale din viața lui Hristos.

Sărbătorile au fost înlocuite cu evenimentele cheie din lucrarea lui Hristos.

Cele zece porunci scrise pe piatră au fost înlocuite cu caracterul lui Hristos implantat în inimă, litera versus spiritul.

În Israel și în sistemul care l-a guvernat, Dumnezeu a simbolizat adevărata împărăție a lui Dumnezeu pe care Hristos urma s-o așeze. Unul a fost modelul, alta este realitatea. Atunci când a venit Hristos, a venit și momentul ca modelul să fie înlocuit cu realitatea. De aceea nicio parte din model nu mai este validă, continuarea interacțiunii cu acesta în era realității reprezentând un pas înapoi.

Ideea greșită care stă la baza confuziei create în ceea ce privește Vechiul și Noul Legământ este acea idee falsă potrivit căreia tot ceea ce a venit Isus să ne ofere era deja disponibil în era Vechiului Testament. Acest lucru ar face întruparea lui Isus aproape irelevantă și desigur ar însemna că sistemul Noului Testament nu poate fi diferit de cel al Vechiului, ci că diferențele nu sunt decât superficiale.

ANUNȚ

În curând vom împlini 10 ani de când tipărim această revistă. Ea a fost oferită gratuit miilor de persoane care s-au bucurat de conținutul ei și dorim ca acest lucru să se întâmple și mai departe. Continuarea acestei lucrări depinde și de participarea ta.

Dacă ai fost binecuvântat și vrei să binecuvântezi și pe alții cu aceste articole despre vindecarea divină, o poți face printr-o donație în contul alăturat.

Asociația Divina Vindecare

Cod de identificare fiscală (CIF): 33129827

IBAN: RO87BTRLRONCRT0251832401

RO37BTRLEURCRT0251832401

Banca Transilvania

SWIFT / BIC BTRLRO22

Vă invităm să vizitați și site-ul www.lectiicubiecte.ro, loc de unde veți putea parcurge materiale special concepute de noi pentru copii și părinți. Efortul nostru este de a pune la dispoziție noi materiale în fiecare zi.

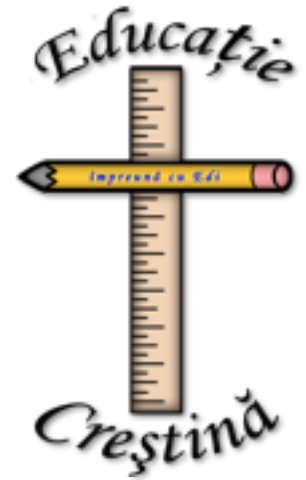
Vă invităm să vizitați și site-ul www.edy.hu, loc în care am debutat un proiect care este numai în fază de început. Pentru moment acolo puteți asculta și descărca în mod gratuit înregistrări audio ale unor cărți creștine pentru copii. În decursul timpului, pe site-ul www.edy.hu vor fi disponibile tot mai multe materiale pentru cei mai mici și pentru cei mai măricei. Dacă doriți să primiți notificări despre materialele noi pe măsură ce vor fi disponibile, vă rugăm să ne scrieți la adresaedi@gmail.com pentru a ne comunica adresa dumneavoastră și orice alte gânduri și sugestii legate de acest proiect.

Vă așteptăm să ne vizitați și pe site-ul www.divinavindecare.ro, un loc în care veți găsi multe resurse creștine.

La secțiunea **Revista** puteți găsi toate numerele revistei **Divina Vindecare**, de la primul număr din ianuarie 2010, până în prezent. Vă încurajăm să le descărcați pe computerul personal sau să le citiți online pe toate pentru a vă bucura de articole ce tratează doctrinele fundamentale ale creștinismului numai în lumina Sfintei Scripturi având ca scop unic acela de a înțelege care este calea practică prin care putem avea o relație personală cu Dumnezeu Tatăl și cu Singurul Său Fiu născut, Domnul Isus Hristos.

La secțiunea **Cărți** puteți găsi, pe lângă Sfânta Scriptură în format electronic, peste 30 de titluri ale unora dintre cele mai utile și profunde lucrări creștine. Printre subiectele analizate în aceste lucrări se numără cel al neprihănirii lui Hristos care se poate obține în mod practic de fiecare dintre noi prin credința în Cuvântul lui Dumnezeu, cel al Bisericii lui Dumnezeu în lumina Sfintei Scripturi, și altele. Cărțile pot fi descărcate gratuit.

La secțiunea **Media** puteți găsi diverse studii și prezentări în format video și audio, prezentări care abordează unele dintre cele mai importante aspecte ale Evangheliei Domnului Isus Hristos. Toate aceste studii pot fi descărcate gratuit. Secțiunea **Visteria** este scrisă de voi, cititorii noștri. Această secțiune reprezintă visteria site-ului nostru; aici colectăm cei doi bănuți ai văduvei sărace, talantul robului care a decis să nu-l mai țină îngropat, paharul cu apă rece pentru micuții Domnului, pâinile și peștii copiilor care doresc să le ofere Domnului Isus sub forma experiențelor personale pentru ca El, binecuvântându-le, să le transforme în mijloace pentru a potoli setea și foamea multor suflete. Trimite-ne experiența ta, descoperirea pe care Dumnezeu ți-a făcut-o în studiul personal, o speranță pe care o ai în inimă, versuri sau o cerere de ajutor la adresa divinavindecare@gmail.com iar noi o vom publica acolo pentru a sluji ca ajutor altor suflete aflate în nevoie.

Linkuri utile

[Hitböl hitbe](#)

[Revelation 14:12](#)

[Heilung in Christus](#)

[Restoration Ministry](#)

Ne puteți urmări și pe canalul Divina Vindecare de pe **YouTube** (copiind în browserul dumneavoastră următorul URL: <http://www.youtube.com/user/DivinaVindecare?feature=mhee>) unde găsiți toate materialele video la diferite rezoluții. Înscrieți-vă la canalul nostru YouTube apăsând butonul „Subscribe” pentru a primi în mod automat știri de fiecare dată când postăm noi prezentări. Aceste prezentări video au fost înregistrate începând cu anul 2006 și tratează diverse aspecte ale Evangheliei strict din punct de vedere biblic. Pentru a câștiga o înțelegere cât mai bună, vă recomandăm să le urmăriți în ordine cronologică. Vizionare binecuvântată!

Nr. 106 Octombrie 2018

Tiraj 730 exemplare

Scopul revistei Divina Vindecare este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă pregătirii personale pentru revenirea Domnului Isus Hristos printr-o relație directă și personală cu Mântuitorul. Revista Divina Vindecare este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește. Multiplicarea este nu numai permisă, ci și puternic încurajată. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați.

